

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **G. L.**, štátny príslušník N., naposledy bytom T., okres S., N., t. č. S., proti žalovanému: **M.V.S.R. – M.Ú.**, B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MU-6715/PO-Ž/2004 zo dňa 6.2.2006, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 33/2006-161 zo dňa 19. septembra 2007 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 33/2006-161 zo dňa 19. septembra 2007 **potvrďuje**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Štát **nemá** právo na náhradu trov odvolacieho konania, spočívajúcich v odmene za trovy tlmočného.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave, rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. MU-6715PO-Ž/2004 zo dňa 6.2.2006, ktorým žalovaný neudelil žalobcovi azyl na území Slovenskej republiky z dôvodu nesplnenia podmienok ustanovených v § 8 až § 10 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) a súčasne rozhodol, že sa na žalobcu nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do N. podľa § 47 zákona o azyle.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci a pre značné rozpory vo vyjadreniach v správnom konaní, ktoré porovnal, (keď uvádzal iné meno, priezvisko, dátum narodenia a inú krajinu pôvodu, ako aj rozdielnu pohnútku, ktorá mala rozdielny dôvod odchodu žalobcu z krajiny pôvodu), dospel k záveru zhodnému so záverom žalovaného, že tvrdenia žalobcu bolo potrebné vyhodnotiť ako nedôveryhodné, pričom žiadne z tvrdení žalobcu z dôvodu nedôveryhodnosti osoby žalobcu nezakladá zákonné

predpoklady na udelenie azylu na území Slovenskej republiky v zmysle § 8 a § 10 zákona o azyle.

Podľa krajského súdu námietka žalobcu ohľadne nedostatočne zisteného skutkového stavu veci neobstojí, pretože žalovaný po zrušení pôvodného rozhodnutia za prítomnosti tlmočníka z jazyka nepálskeho opätovne dva razy vypočul žalobcu k dôvodom jeho žiadosti o azyl, vyhotovil a do spisu založil preklady dokumentov predložených žalobcom ako aj ďalšie správy o krajine pôvodu. K námietke žalobcu, že žalovaný po zrušení rozhodnutia krajským súdom sa zaoberal a vyhodnocoval všetky výpovede žalobcu, teda aj tie, ktoré boli zaznamenané pred zrušujúcim rozsudkom, krajský súd uviedol, že postup žalovaného nebol v rozpore so správnym poriadkom. Navyac krajský súd sa priklonil k názoru, že námietka žalobcu, uplatnená v predchádzajúcom konaní, týkajúca sa nedostatkov tlmočenia, resp. jeho nezrozumiteľnosti, bola zo strany žalobcu účelovou, ako to vyplýva aj z kontextu správania sa žalobcu po vstupe na územie SR.

V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že prvý výsluch žalobcu na polícii, ktorý sa uskutočnil dňa 28.5.2004, kedy požiadal o udelenie azylu prebiehal za prítomnosti tlmočníka z jazyka urdu, o ktorom neskôr (pri pohovore pred žalovaným dňa 19.10.2004) vyhlásil, že ho ovláda. Navyac žalobca ako krajinu pôvodu vtedy uvádzal Indiu, kde sa jazyk urdu používa. Krajský súd zdôraznil, že tlmočenie vykonal v zozname tlmočníkov zapísaný tlmočník, a teda bez konkrétnych dôkazov je ťažko vyvrátiteľné, že by tlmočník tlmočil v prípade, ak by žalobcovi nerozumel, resp. že by žalovanému neoznámil akékoľvek problémy pri tlmočení, teda aj problémy súvisiace s neporozumením jeho tlmočenia žalobcovi.

Zhodný tlmočník tlmočil aj v poradí druhé vyhlásenie žalobcu zo dňa 6.8.2004, ktorým požiadal o azyl, ako aj opätovný výsluch žalobcu pred políciou toho istého dňa.

Pohovor uskutočnený dňa 19.10.2004 u žalovaného bol tlmočený ustanovenou tlmočičkou z jazyka hindi, o ktorom žalobca sa vyjadril, že ho ovláda, okrem toho aj jazyk anglický, nepálsky a urdu a rodný jazyk sherpa. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že ak by toto tlmočenie malo vady udávané žalobcom, problémy tlmočenia by avizoval buď žalobca alebo tlmočička, čo sa však nestalo. Navyac tiež zaznamenaný priebeh pohovoru by sa v celom svojom obsahu nezhodoval (vo svojej podstate) s následnými výpoveďami žalobcu a nebol by zhodný napr. s údajmi o rodinných príslušníkoch žalobcu, o osobe žalobcu, trase, dôvodoch odchodu z N.. Krajský súd napokon poukázal na to, že žalobca sa na problémy s tlmočením odvolával iba v prípadoch vytýkaných rozporov v jeho jednotlivých výpovediach.

Krajský súd tiež poukázal na to, že žalobca bol počas azylovej procedúry, začatej po odchode zo SR v Rakúsku vypočutý tamojšími orgánmi v nepálskom jazyku. Pretože obsah tejto výpovede sa líši podstatným spôsobom od jeho výpovedí pred slovenskými orgánmi, krajský súd ho vyzval na objasnenie týchto rozporov. I keď v tomto prípade nenamietal tlmočenie počas výpovede v Rakúsku, postoj žalobcu dokresľuje jeho prístup k objasňovaniu jeho výpovedí a podľa názoru krajského súdu aj táto skutočnosť svedčí o účelovosti jeho námietok tlmočenia. S poukazom na uvedené dospel krajský súd k záveru, že pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia žalovaný oprávnene poukázal na jednotlivé rozporov v jeho výpovediach žalobcu.

K námietke ohľadne nedostatočného zistenia situácie v krajine pôvodu a nezaobraníu sa dokladmi predloženými žalobcom v predchádzajúcom opravnom

prostriedku krajský súd uviedol, že ani tieto námietky žalobcu neobstoja. Žalovaný po zrušení pôvodného rozhodnutia zaobstaral a do spisu založil celý rad správ o krajine pôvodu a hoci v napadnutom rozhodnutí žalovaný označil iba informácie Odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce Migračného úradu z 26.10.2005, ide o veľký počet informácií (s uvedením ich pôvodu) obsahovo nachádzajúcich sa na 30 listoch spisu, z obsahu ktorých čerpal pri opise situácie v N. a primerane ich aj použil v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Pokiaľ ide o dokumenty - dôkazy žalobcu (predložené až v pôvodnom opravnom prostriedku), krajský súd uviedol, že je skutočnosťou, že žalovaný sa podrobne nezaoberal každým jednotlivým dokumentom, čo však nemalo vplyv na správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, a to z nasledujúcich dôvodov:

Niektoré z dokumentov (potvrdenie R.P.P. z 5.11.2004 o tom, že žalobca je členom strany), podobne ako súdom zabezpečený certifikát č. 512 z 3.1.2004, ktorým bol žalobca vyznamenaný za úspešné absolvovanie základných metód a techniky karate svedčia o tom, že ich obsah nezodpovedá skutočnosti, nakoľko žalobca podľa vlastného a opakovaného vyjadrenia nikdy nebol členom žiadnej politickej strany a karate neovláda.

Krajský súd poukázal na to, že niektoré dokumenty (potvrdenie N. televízie datované 3.11.2004 o tom, že v prehľade správ z mája 2001 bola vyhlásená správa, že D. L. bol unesený maoistami z jeho bydliska a správa pre tlač organizácie HURFON datovaná 19.5.2001 o tom, že táto organizácia bola informovaná o tom, že maoisti uniesli D. L. 12.5.2001, odkiaľ sa mu podarilo po niekoľkých dňoch utiecť, správa Federácie nepálskych novinárov datovaná 13.5.2005 o tom, že G. D. L. bol maoistami dňa 12.5.2001 unesený a že vyhlásenia maoistov o tom, že bol prepustený sa nezakladajú na pravde a že počas pobytu v tábore bol vystavený veľkému utrpeniu) majú podľa krajského súdu nulovú vypovedaciu hodnotu, pretože z ich obsahu je zrejmé, že iba sprostredkovali určitú informáciu, dodanú s najväčšou pravdepodobnosťou bratom žalobcu. Z obsahu výpovede žalobcu pred súdom vyplynulo, že informácie týkajúce sa žalobcu (jeho únosu a pobytu v maoistickom tábore) dodával médiám a ďalším organizáciám brat žalobcu.

Podľa krajského súdu keďže citované a v spise žalovaného založené doklady majú prakticky nulovú vypovedaciu hodnotu, pozornosť, ktorú im venoval žalovaný vo vzťahu k objektivizácii skutočností uvádzaných žalobcom, bola dostatočná.

K vecnej správnosti rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalovaný správne vyhodnotil osobu žalobcu ako nedôveryhodnú. V tejto súvislosti poukázal na to, že od vstupu do azylovej procedúry udával rôzne dôvody opustenia krajiny pôvodu (ekonomické dôvody, prenasledovanie stranou Mousit Party - naviac existencia takejto strany sa ani nepotvrdila, únos maoistami, pobyt v tábore maoistov), vystupoval pod rôznymi identitami, dátumami narodenia, resp. štátnou príslušnosťou a pre zásadné rozpory v jeho jednotlivých výpovediach týkajúcich sa spôsobu, akým sa mal dostať do tábora maoistov a jeho opisu (dobrovoľnosť, resp. nedobrovoľnosť odchodu do tábora, počet únosov, počet unesených trvanie cesty vo vzťahu k umiestneniu tábora, vrátane opisu udalostí, ktoré uviedol pred rakúskymi orgánmi, činnosť žalobcu v tábore, dĺžka pobytu v tábore - niekoľko dní, 9 mesiacov, 2,5 roka, spôsob a rok vybavenia pasu bratom, prevádzacom, rok 2001, resp. rok 2003).

Všetky tieto rozpory, pokiaľ bol žalobca dopytovaný na ich vysvetlenie, odôvodňoval nedostatočným tlmočením. Krajský súd však ako bolo vyššie uvedené, takéto vysvetlenie neprijal a dospel k presvedčeniu, že jediným logickým vysvetlením ich existencie je buď

snaha o zamaskovanie skutočného dôvodu odchodu žalobcu z krajiny pôvodu, alebo jednoducho skutočnosť, že k únosu nedošlo a žalobca si s odstupom času pri jednotlivých výsluchoch nedokázal vybaviť, ako o danej veci predtým vypovedal.

Krajský súd však s poukazom na obsah správ o krajine pôvodu, ktoré sú súčasťou spisu, upriamil pozornosť na to, že maoisti skutočne vykonávali nábor do svojich radov, tento bol však cielený na deti a tábory boli prísne strážené. Žalobca mal pritom v čase, keď malo dôjsť k únosu 24 rokov, a tak i z tohto dôvodu možno podľa krajského súdu o pravdivosti jeho výpovedí pochybovať.

Krajský súd napokon poukázal na to, že žalobca nepožiadaval nepálske orgány o pomoc, odôvodnenie, že tak neurobil preto, že sa obával pomsty maoistov a že aj na polícii majú svojich ľudí neobstojí, pretože o ochranu štátnych orgánov sa ani nepokúsil, pričom krajský súd poukázal na to, že ako vyplynulo zo správ o krajine pôvodu, v N. existujú bezpečné regióny, navyiac po údajnom odchode žalobcu z tábora tento bez problémov žil u svojho brata, podobne ako jeho rodina.

Krajský súd sa stotožnil aj s tou časťou napadnutého rozhodnutia, v ktorej bolo vyslovené, že na žalobcu sa z dôvodu ust. § 47 zákona o azyle nevzťahuje zákaz jeho vyhostenia alebo vrátenia do N., pretože tak v prvostupňovom konaní a ani v konaní pred súdom nepreukázal, že by jeho život či sloboda boli ohrozené z dôvodov predpokladaných v § 47 zákona o azyle a keďže nebolo zistené aj vzhľadom na dostatočne preskúmané informácie o krajine pôvodu žiadne bezpečnostné riziko súvisiace s jeho návratom, napadnuté rozhodnutie potvrdil v celom rozsahu. Nepálsky právny poriadok nijako nepostihuje navrátilcov - neúspešných žiadateľov o azyl, návrat nepálskych repatriantov podporujú aj mimovládne organizácie, pričom aj v prípade ak by mal žalobca obavu z prenasledovania zo strany maoistov, má možnosť návratu do oblastí, nad ktorými maositi nemajú kontrolu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca namietal vyhodnotenie svojej osoby ako nedôveryhodnej krajským súdom, rozpory vo výpovediach pred žalovaným pripísal nesprávne mu tmočeniu. Poukázal na to, že po tom, čo mal zabezpečeného nepálskeho tmočníka, mnohé jeho výpovede nadobudli úplne iný význam, ako výpovede v predchádzajúcom konaní. Žalovaný tieto rozpory účelovo využil na to, aby spochybnil pravdivosť jeho dôvodov na udelenie azylu.

K argumentácii krajského súdu, že nevyužil možnosť vnútroštátneho presídlenia žalobca uviedol, že uvedená možnosť musí byť v každom individuálnom prípade posudzovaná osobitne, pričom musí byť zistené, či vôbec existuje možnosť presídlenia, ktorá je možná z právneho hľadiska, z hľadiska bezpečnosti a či je daná konkrétne špecifikovaná oblasť prakticky dosiahnuteľná pre žiadateľa a jeho rodinu. Podľa žalobcu krajský súd sa z tohto hľadiska možnosti vnútroštátneho presídlenia v čase podania žiadosti nevenoval a teda ju ani dostatočne neskúmal, preto tento dôvod nemôže byť použitý ako argument pre neudelenie azylu.

Na základe uvedeného žalobca navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie,.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že napadnutý rozsudok ako vecne správny navrhol potvrdiť. K odvolacím námietkam žalobcu uviedol, že žalobca v odvolaní

proti rozsudku neuvádza žiadne konkrétne dôvody, pre ktoré by rozhodnutie žalovaného malo byť nesprávne. Neuvádza žiadne nové skutočnosti a nijakým spôsobom nekonkretizuje, aké šetrenie by sa malo vykonať na objasnenie skutkového stavu, pre ktorý by bolo jeho tvrdenie opodstatnené.

Podľa žalovaného osobu žiadateľa o azyl na základe výsledkov konania bolo potrebné považovať za nehodnovernú a jeho žiadosť za neopodstatnenú. V tejto súvislosti zdôraznil, že vo výpovediach žalobcu boli zistené viaceré rozpory, ktoré sa týkali jeho dôvodu odchodu z krajiny pôvodu, údajných problémov s maoistami, s tlmočením pri jeho výpovediach, s uvádzaním jeho osobných údajov, pričom bolo podľa žalovaného dostatočne preukázané, že skutočným dôvodom opustenia krajiny pôvodu boli jeho finančné problémy. Žalovaný poukázal na to, že sám žalobca priznal, že mu ktosi poradil, ako treba vypovedať, pretože inak mu azyl nebude udelený.

K vnútro politickej situácii v krajine pôvodu žalovaný uviedol, že dňa 29.4.2005 bol výnimočný stav zrušený a politická situácia po strate absolútnej moci kráľa a podpísaní Mierového kódexu v roku 2006 medzi vládou a maiostami je stabilizovaná. V krajine funguje parlament a štátnym zriadením N. je konštitučná monarchia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o azyle (účinného do 31.12.2006, ďalej len zákon o azyle) Ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý má v štáte, ktorého je štátnym občanom, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

Ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý je v štáte, ktorého má štátne občianstvo, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (ods. 2).

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle Ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá v štáte, ktorý azylant opustil z dôvodov podľa § 8, a azylant s tým vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí; za azylanta robí právne úkony opatrovník, ktorého mu ustanoví ministerstvo; 7) ustanovenia § 16 ods. 2 sa nepoužijú.

Podľa § 10 ods. 2 zákona o azyle žiadateľa uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky.

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Podľa § 13 ods. 3 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 20 ods. 3 zákona ak ministerstvo zamietne žiadosť ako zjavne neopodstatnenú, rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu; vo výroku rozhodnutia uvedie, či sa na cudzinca vzťahuje zákaz vyhostenia, alebo vrátenia podľa § 47.

Podľa § 47 ods. 1 zákona o azyle žiadateľa, azylanta, cudzinca, ktorý požiadal o poskytnutie dočasného útočiska, alebo odídencu nemožno vyhostiť akýmkoľvek spôsobom alebo ho vrátiť na hranice územia štátu, 21) kde by jeho život alebo osobná sloboda boli ohrozené z dôvodov jeho rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov; to neplatí pre toho, koho odôvodnene možno považovať za nebezpečného pre bezpečnosť Slovenskej republiky alebo ktorý po tom, čo bol právoplatným rozsudkom uznaný za vinného z obzvlášť závažného trestného činu, 19) predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

Žiadateľa, azylanta, cudzinca, ktorý požiadal o poskytnutie dočasného útočiska, alebo odídencu nemožno vyhostiť akýmkoľvek spôsobom alebo vrátiť na hranice územia štátu, 21) kde by bol mučený alebo podrobený krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu, alebo trestu (ods. 2).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie žalovaného o neudelení azylu a rozhodnutí žalovaného, že sa na žalobcu nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do N., preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Žalovaný zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu žalobcovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o postavení utečencov a zákona o azyle. Žalovaný vo svojom rozhodnutí poukázal na to, že žalobca po zrušení rozhodnutia žalovaného (rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Saz 51/2004-102 zo dňa 12.5.2005) o neudelení azylu žalobcovi, žalobcu opätovne dňa 6.9.2005 vypočul. Počas pohovoru žalobca pozmenil dátum svojho narodenia, svoju národnosť, dôvody odchodu z krajiny pôvodu. Uviedol, že dôvodom odchodu z krajiny boli problémy s maoistami, ktorí uskutočňujú v obciach stretnutia za účelom ich náboru. Žalobca mal spolu s ďalšími troma Nepálcami z rodnej obce 12.5.2001 odísť s maoistami do tábora vzdialeného asi 250 km, do tábora mali ísť peši asi 2 dni, kedy cez noc prespali v neznámom dome. Keď si chcel počas cesty oddýchnuť, udreli ho obuškom, ale podľa vlastného vyjadrenia, fyzický nátlak na neho nebol vyvíjaný. Po príchode do tábora mal za úlohu kontrolovať spotrebu potravín v kuchyni, niekedy trénoval so zbraňou. To bola celá činnosť, ktorú tam počas svojho 2,5 ročného pobytu vykonával. Počas uvedeného pobytu mal každých 6 mesiacov navštevovať svojich rodičov a vždy sa tam opätovne vracal. V decembri 2003 sa mal s ďalšími dvoma Nepálcami dohodnúť o ich spoločnom odchode z tábora. Žalobca z tábora cestoval k svojmu bratovi do Kathmandu, kde žil až do odchodu z krajiny pôvodu, čo bolo 2.5.2005.

Podľa žalovaného svoju výpoveď spochybnil tým, že v predchádzajúcom konaní tvrdil, že doma mali nedostatok finančných prostriedkov, čo aj ďalšou svojou výpoveďou potvrdil tým, že po skončení školy v roku 1998 pracoval na poli, ktoré bolo takej rozlohy, že rodina z úrody na ňom vypestovanej prežila. Jeho cieľovou krajinou bolo Nemecko, kde chcel vycestovať za svojimi krajanmi a zarobiť si tak peniaze. Uvedené skutočnosti podľa žalovaného svedčia aj o ekonomických problémoch žalobcu. K jazyku hindi, v ktorom bol žalobca vypočúvaný v prvom konaní, žalovaný uviedol, že tlmočenie do tohto jazyka si žalobca vybral osobne. Počas pohovoru nevznikli s dorozumievaním žiadne problémy a tlmočenie v uvedenom jazyku žalobca nenamietal. Zápisnica z pohovoru mu bola pretlmočená, žalobca sa vyjadril, že jej obsahu porozumel a že s ním súhlasí. Už počas prvého konania mal možnosť byť vypočúvaný aj v anglickom jazyku, ktorý tlmočička z jazyka hindi ovláda, avšak žalobca ani túto možnosť nevyužil, teda jeho právo byť vypočutý v jazyku, ktorému rozumie, porušené nebolo.

Žalovaný uviedol, že ním uvádzané problémy spojené s tlmočením v jazyku hindi sú zavádzajúce, a špekulatívne, keďže žalobca už počas podania prvej žiadosti na území SR dňa 28.5.2004 bol vypočutý iným tlmočníkom v jazyku urdu a ani vtedy nenamietal tlmočenie do tohto jazyka a následne počas prvého pohovoru uviedol, že tento jazyk dobre neovláda. V priebehu spisovania tej samej zápisnice uviedol, že nemá rád Indov, pandžábskej národnosti, pretože ho v tábore okradli, ale jazyku urdu rozumie. Nedôveryhodnosť jeho výpovedí týkajúcich sa najmä nezrozumiteľného a nesprávneho tlmočenia v jazyku hindi možno posúdiť podľa žalovaného aj z jeho neustáleho uvádzania iných dátumov narodenia, ako aj uvádzania inej štátnej príslušnosti a národnosti.

K odvysielaniu údajnej správy v máji 2001 Nepálskou televíziou takajúcou sa jeho únosu maoistami, ako aj činnosti a plnenia úloh Národnej nadácie pre ľudské práva Hurfon, ktorá sa mala zaoberať únosom žalobcu a žiadať maoistov, aby jeho rodinu slobodne žili a aby dodržali medzinárodné ľudské práva sa žalobca nevedel vyjadríť. Z poskytnutých informácií je podľa žalovaného zrejmé, že takáto televízia existuje, či však v máji 2001 bola v uvedenej televízii odvysielaná správa o únose žalobcu, nebolo možné podľa žalovaného preveriť. Žalovaný však zdôraznil, že únosy sú v N. bežné a televízia o nich často informuje. K dokumentu, ktorý mu mal zaslať brat, týkajúci sa aktívneho členstva v politickej strane Rastriya Prajantra Party, kde je uvedené členské číslo a sídlo centrálneho, žalovaný zdôraznil, že žalobca uvádzal, že nebol a nie je členom žiadnej politickej strany ani hnutia a tento dokument jeho tvrdenia o nečlenstve v strane vyvracia.

Na základe takýchto rozporuplných tvrdení, žalovaný vyhodnotil jeho výpoveď za nedôveryhodnú.

Z administratívneho spisu je zjavné, že žalovaný vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi (výsluchom žalobcu a obsahom informácií o krajine pôvodu, Lexikón zemí z roku 2003, informácie o N. z Odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MV SR z 27.9.2004 a 26.10.2004, článku uvedenom v týždenníku Plus 7 dní č. 35/2004, z informácií poskytnutých Dublinským strediskom).

Žalovaný výpoveď žalobcu porovnal s jeho výpoveďou z predchádzajúceho administratívneho konania, objasnil prečo námietky žalobcu ohľadne nesprávneho tlmočenia vyhodnotil za účelové tvrdenie a ozrejnil, prečo považuje žalobcu za osobu nedôveryhodnú.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že žalovaný

riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého žalovaný vychádzal pri svojom rozhodovaní o to, či u žalobcu existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má žalovaný len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by žalovanému vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda žalovaný dospel k záveru, že žalobcove dôvody pre udelenie azylu nebolo možné považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky vzhľadom na nedôveryhodnosť osoby žiadateľa o azyl, krajský súd rozhodol správne, keď napadnuté rozhodnutie žalovaného potvrdil ako zákonné, a teda vecne správne.

Za situácie, keď žalobca menil dôvody pre udelenie azylu, dokonca v predchádzajúcom správnom konaní vystupoval pod inou identitou, uvádzal inú krajinu pôvodu, iné dôvody pre ktoré opustil krajinu pôvodu a pre ktoré požiadal o udelenie azylu, pričom dôvody takéhoto správania neodôvodnil, a to ani pred odvolacím súdom dostatočne presvedčivo (s argumentáciou krajského súdu, ktorý dôvody súvisiace s nesprávnym tlmočením vyhodnotil za účelové, sa odvolací súd plne stotožňuje a na podrobnosti odkazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu), sa preto javí logickým záver žalovaného, ktorý prihliadnuc na všetky okolnosti prípadu vyhodnotil jeho tvrdenia za nedôveryhodné, ktoré nezakladajú zákonné predpoklady pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku namietal nesprávne právne posúdenie veci. K uplatneným námietkam žalobcu je potrebné uviesť, že krajský súd správne poukázal na skutočnosť, že ak by mal žalobca v krajine pôvodu skutočné problémy, bol by ich uviedol už počas konania o prvej žiadosti o azyl. Odvolací súd pritom považuje za dôležité zdôrazniť, že krajský súd venoval dostatočnú pozornosť rozporuplným tvrdeniam žalobcu, ktoré vyhodnotil ako tvrdenia spochybňujúce dôveryhodnosť žalobcu, z ktorých vyvodil neexistenciu zákonných podmienok pre udelenie azylu na území SR, pričom osobitnú pozornosť venoval aj skutočnostiam, ktoré, by mohli brániť jeho dobrovoľnému návratu do krajiny pôvodu, existenciu ktorých aj s poukazom na stabilizáciu v krajine pôvodu nezistil. Preto bolo potrebné považovať rozsudok krajského súdu za správny a námietky žalobcu za neodôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa plne stotožňuje so závermi krajského súdu, že žalobcom uvádzané dôvody vzhľadom na nedôveryhodnosť osoby žiadateľa o azyl nemožno zaradiť pod žiaden zákonný dôvod, pre ktorý možno podľa zákona o azyle žiadateľovi azyl udeliť.

Ďalším výrokom žalovaný rozhodol, že podľa § 20 ods. 3 zákona o azyle sa na žalobcu nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia podľa § 47 zákona. Tým deklaroval, len to, čo predpokladá zákon v citovanom ustanovení, t. j. že nebolo zistené, že by život a osobná sloboda žalobcu boli z dôvodov jeho rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov vyhostením alebo návratom ohrozené.

Aj v tejto časti sa najvyšší súd stotožňuje s názorom krajského súdu, že okolnosti stanovené ako prekážky vyhostenia, ktoré správne hodnotil žalovaný samostatne, neboli v zmysle § 47 zákona o azyle vyhodnotenú za prekážky vyhostenia, ktoré by predstavovali bezpečnostné riziko v prípade jeho návratu.

V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že okolnosti stanovené ako prekážky vyhostenia v zmysle § 47 zákona o azyle nie sú totožné s dôvodmi pre udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle, preto sa správny orgán nimi musia zaoberať samostatne.

Z tohto pohľadu Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe žalovaného ani krajského súdu žiadne pochybenie.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že postup žalovaného ako aj jeho rozhodnutie boli v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak napadnuté rozhodnutie žalovaného potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam žalobcu nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, dňa 26. februára 2008

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia :
Ľubica Kavivanovová